

INA MONOŠOVÁ MARTINA MONOŠOVÁ MARTINA MONOŠOVÁ

SE KLÍ

MARENČIN PT

TRI
HRANY
TROJUHOLNÍKA
JEDNEJ
MANŽELSKEJ
NEVERY

NA MONOŠOVÁ MARTINA MONOŠOVÁ MARTINA MONOŠOVÁ

W

S

E

L

X

MARENČIN PT

Venujem môjmu milovanému manželovi.

© Martina Monošová, 2010, 2015

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2015

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Martina Monošová, 2015

Layout © Marenčin Media, 2015

Jazyková úprava Ria Jesenská

509. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-8114-513-1

Aj keď to nevidno, len to pravé nám zostáva.

Martina Monošová

I. hrana :

Maxove pôvodné úmysly

1. kapitola

MÁJ

S uvoľňujúcim pocitom som sa usalašil vo svojom kresle. Po všetkom tom oslavovaní som sa cítil divne. A tie príšernosti, čo mi ľudia nanosili. Najmä Karol s tým hypermoderným obrazom šliazol úplne vedľa.

„... a videla si, Magda, ten obraz od Karola?“ zasmial som sa, no žena moju poznámku asi nepočula. Otočil som sa k nej od novín, ktoré sa mi až teraz dostali do ruky: „Chceš mi povedať, že tebe sa páči?!“

„Isteže, hneď to bude, Max,“ prehodila a ďalej energicky odpratávala zo stola. „Ako dobre, že už nefajčíš. Aspoň si tu nikto netrúfol zapáliť!“

Zasa ma nepočúva. Ide ma rozdrapiť, takú mám chuť na cigaretu a ona mi to ešte pripomína! Zamračil som sa a vrátil k novinám. Sprosté narodeniny! Kedy ma vôbec stihla dobehnúť päťdesiatka?!

„Miláčik,“ vytrhla ma Magda z myšlienok, „nevyzdvihol by si zajtra Vandu z baletu? Musím ísť doplatiť tie obložené misy a dotiahnuť ten barokový kostolík z Bystrianok.“

„Prečo po ňu neskočíš ty? Ja mám o pol šiestej rokovanie. Veď doplatiť to môžeš ísť predsa potom spolu s ňou.“

Magda si vzdychla: „Zajtra po malú ísť nemôžem, lebo Petko potrebuje podpísať v banke ten úver a sú tam len do piatej. Vážne toho mám veľa.“

„Tak nech si to náš milý synáček preloží na inokedy! Všetko sa nekrúti iba okolo neho!“

„Max, vysvetľovala som ti to už minulý týždeň. Petko môže len zajtra.“

„To je čudné!“ fakt ma to zaskočilo. „Ako to, že banka sa nevie prispôbiť, veď ten úver je výhodný najmä pre ňu!“

Magda sa zastavila vedľa mňa s kôpkou špinavých tanierov v ruke: „Max, ver mi, že som to už premyslela tak, aby každý z nás ušetril čo najviac času!“

„Mohla si mi to povedať už včera! Čo teraz? Tebe sa to ľahko povie, Magduška. Keby si nepracovala u mňa, nemala by si sa ako kráľovná a nemala by si toľko voľného času, aby si mohla skákať, ako si Peťko zmyslí!“

„Ale, Max, veď je to náš syn!“ Ako zahýbala do kuchyne, z tanierov sa jej pri dverách zošmykla na koberec masťná vidlička.

Zasa bude dva dni nervózna pre flak na koberci, napadlo mi a radšej som vyšiel hore do spálne. Veď oslava sa už skončila, nemalo zmysel zostávať tu s ňou dlhšie. Nechcel som sa hádať.

Kým som zaspal, do tmavého vzduchu som natiahnutou rukou vpísal päťku a nulu. Skoro ako označovaný dobytok.

* * *

Precitnutie mi prinieslo prudkú túžbu, akú som pociťoval posledných niekoľko dní, no dnes bola akási silnejšia. Akoby mnou pulzovala sopka! Magda však neležala vedľa mňa a v kuchyni hralo rádio.

Väčšinou mám rád horúce, pomalšie milovanie, no tieto pocity sa hlásili priveľmi intenzívne. Po toľkých rokoch by to Magda ani nepochopila... alebo možno predsa. Veď má iba štyridsaťšesť. Ani po dvoch deťoch nie je na zahodenie. Možno by aj ona privítala zmenu, tento môj nový príval vášne. Mám síce päťdesiat, ale rozhodne nie som nejaký dedo nad hrobom! A ja jej to dokážem.

Naposledy som sa takto cítil pred niekoľkými rokmi. Potom sa do roka narodila Vanda. Bože, aké to len boli dni – úplne som sa prestal kontrolovať. Španielsko skrátka urobilo svoje. Práve sme sa mali sťahovať do tohto domu, lebo mojej agentúre sa začalo konečne dariť. Veď som si to aj zaslúžil.

„Pamätáš sa na tú dovolenku v Španielsku, Magduška?“ spýtal som sa namiesto pozdravu, keď som vošiel do kuchyne. Pritúlil som sa k nej zakrútený do mokrého uteráka, ako som sa napochytre osprchoval, aby hneď pocítila moju túžbu. Jemne som ju pobožkal na krku, odhrnúc jej husté ryšavé vlasy. Toto väčšinou zaberie.

„O chvíľku je tu malá, Max,“ jemne sa usmiala a maslom ďalej natierala desiatový chlieb pre Vandu.

„Tak ju do školy zavezie suseda,“ napadlo mi náhle.

„Tá ju vyzdvihla včera. Nemôžem ju stále zneužívať. A okrem toho je už čochvíľa sedem, aj my prideme neskoro.“

„Ale, Magduška,“ namietol som a pritisol som si ju bližšie, „veď som tam šéf. Poď, ty moja divoška... Spomeň si na Španielsko!“

Otočila sa ku mne a chcela ma odbaviť rýchlym bozkom.

„Vanduška!“ zakričal som hore na dcéru a pritom som sa Magde hlboko zadíval do očí. „Čo keby ťa dnes do školy zobrala teta Vilma?“

Usmial som sa na Magdu. Musela pochopiť, ako som to bravúrne vyriešil. Vložil som malej desiatu do mikroténového vrečka a vzápätí som ju vyprevadil z dverí.

Magda medzitým zavolala susede Vilme a poprosila ju, aby odviezla malú, lebo kým pôjdeme do práce, musíme ešte zájsť na jednu obhliadku.

Miloval som, keď si takto vymýšľala. Na lícach sa jej vyhodil rozkošný rumenec, nevdojak si oblizovala pery a podvedome vyplla hrud.

* * *

Popoludňajšie rokovanie sa pretiahlo do večera – presne ako som predpovedal včera večer Magde. Zostali sme tu síce iba traja, ale aj tak sme sa veľmi nepohli. Karol mal po včerajšku sivý výraz a opuchnuté oči. Vraj ani nespál a šiel rovno do roboty.

„Ten kupec nechce Benku, chce Mednyánskeho,“ opakoval stále dokola zástupca nášho posledného zákazníka, doktor Homola. Niektorí boháči sa najnovšie nechávajú pri výbere obrazov zastupovať. Majú pocit, že tak vyzerajú dôležito, ale ja viem, že je to kvôli tomu, ako veľmi im trčí slama z topánok. „A pokiaľ ide o cenový rozdiel pri tej veľkosti...“

Musel som potlačiť úsmev, keď sa opäť raz hovorilo o veľkosti. Zasa jeden, ktorý chcel čo najväčší! Cena ho nezaujímala, a potom zostane s otvorenými ústami prekvapene čumieť, že obraz môže stáť viac ako nové auto.

„Pán doktor, uvedomujeme si vaše požiadavky,“ odpovedal mu už po tretíkrát Karol, „ale momentálne nemáme obraz vami požadovanej veľkosti. Možno tesne pred Vianocami na našom Salóne. Budeme vás včas informovať.“

Homola nepostrehol, že Karol zvýšil nervózne hlas, lebo vysvetľovať niečo dokola je naozaj únavné. Videl som, že potrebuje cigaretu. Aj ja by som si dal, ale pred dvoma mesiacmi som vďaka náplastiam a Magde skončil.

„Budete ešte niečo potrebovať?“ prerušil moje myšlienky príjemný hlas našej novej asistentky Mirky. Nastúpila na stáž len pred týždňom a ja som ju ešte nemal zažitú. Ani neviem kedy predo mňa na stôl položila podklady pre zmluvu, čo znamenalo, že je sedem a teda najvyšší čas skončiť schôdzovanie. Toto znamenie vymyslela kedysi Magda a vždy sa dodržiavalo. Vyzeral som pred zákazníkom ako dôležitý muž v dôležitej firme, ktorého pedantná asistentka pred neskorým odchodom potrebuje nejaké podpisy. Pred klientom som sa nikdy nedíval na hodinky, čím som tiež pôsobil o to viac sebaisto.

Späťne som si uvedomil, že som ju pozoroval odkedy vošla. Nehrkala kosťami ako ostatné dievčatá dnes. Jej dokonalé prsia sa hojdali v pravidelnom rytme, ako kráčala po najnovšej zberateľskej pýche mojej kancelárie, po mojom starožitnom a dokonale zreštaurovanom koberci. Premkol ma obraz, ako po ňom kráča bosá – malo by zmysel takto sa na ňu dívať.

Bolo neskoro. Zakašľal som: „Páni, myslím si, že nám všetkým je jasné, o čo ide. Čo chcete vy, pán doktor a váš klient. Karol, nám je tiež všetko jasné. Myslím, že nie je potrebné, aby sme sa tu všetci ďalej zdržovali. Prípadné ďalšie detaily doriešime telefonicky a mailom. Slečna, vám ďakujem, že ste tu s nami tak dlho vydržali. Môžete ísť domov. A vás, páni, pozývam k Magistrovi na pohárik.“

Doktor odmietol, ale s Karolom sme išli. No nie k Magistrovi, dá sa piť aj lacnejšie.

„Nechápem, čo chcela!“ začal okamžite meditovať Karol, keď sme zasadli za stôl. Smiešne nová servírka položila pred nás po pivku a on si netrpezlivo zapálil. Matne som pobadal, že pokračuje v rozhovore, ktorý načal cez obed, kým nás rozdelili telefonáty. Nudil ma.

Karol ku mne nastúpil rovno po škole. Keby mal peniaze, už dávno by si kúpil poriadne auto, nie Felíciu, a tiež by si otvoril vlastnú firmu, ale, našťastie pre mňa, nemá. Má tridsaťpäť rokov, plno elánu a veľmi ľahko by ma preskočil. Ktovie prečo si nevie udržať žiadnu ženskú, hoci na ne minie všetky prachy. Inak by mal už dávno i vlastný dom.

„Myslíš Kvetu?“

„Koho iného! Celý zvyšok noci som sa jej snažil dovolať do Trnavy. Napokon som tam išiel, ale prišla mi otvoriť len jej rozospatá domáca. Vraj sa už odsťahovala naspäť k rodičom. Max, starký, kde robím chybu? Dovediem si ich domov – ja viem, že ten dvojizbák nie je žiadne terno, ale bývať sa tam dá. Kupujem im handry. Chodím s nimi na nudné predstavenia, dokonca k rodičom! Nosím im kvety, venčím psov...“

„Áno, Jarka a ten jej pes!“ zasmial som sa.

„No ale, tá *bola*!“

„Bola,“ pritakal som a popri všetkom ostatnom som si spomenul na hebkosť jej tela. Prsia nemala bohvieako veľké, zato z nich vyžarovalo niečo večné. Len takto sa to dalo pomenovať. Večnosť v hebkom obale.

Karol netušil, že ho opustila kvôli mne. Stala sa mojou prvou skutočnou avantúrou, hoci netrvala dlho. Pri ostatných som iba príjemne využil príležitosť, a teda sa nerátajú ako ozajstná nevera. V duchu som sa musel usmiať, lebo aj Jarke sa občas ešte začnie za našimi starými časmi a ozve sa mi...

Odkedy Magda otehotnela s Vandou, a aj po pôrode, zostala ku mne dosť chladná. Nie že by sa správala vyslovene neprístopne, ale milovanie s ňou mi nestačilo. Dúfal som, že ju po presťahovaní do nového domu rozptýli zariaďovanie interiéru, nadchne sa vymýšľaním všetkých tých ženských dekoračných somarín. Ale nie. Moju ženu stále premáhala únava, zostala akási bez života a nepomohla ani pestúnka. Vtedy do môjho života vstúpila Jarka...

... a všetky ženy pred ňou zostali len jednorazovou príležitosťou, chabou spomienkou, maličkým rozptýlením v živote zanedbávaného manžela. A hoci som nemal rád toho jej strašného čokla – žiadneho z jej hrozných čokolov za tie roky – tie vznosné prsia ma asi nikdy neprestanú fascinovať.

S Jarkou sme sa poznali už dlho predtým, ale nikdy by mi nenapadlo, že by som mohol mať ženu s jej úrovňou, s jej espiritom. Najskôr sa zaujímala o Karola. Ale po ich krátkom milencovom vzťahu nás dvoch paradoxne spojilo práve tajomstvo ich vzťahu – kryl som ich pred jej mužom. Nuž a ako raz pridľho čakala u mňa v kancelárii na Karola, vzplanula medzi nami prekvapivá a prudká vášeň. To, čo pretrvalo, to niečo, vďaka čomu mi ešte i dnes občas uprostred noci zavolá, je niečo nevyslovené a nepochopiteľné aj pre mňa. Hoci na jej tvári už dávno pribudli vrásky, tie jej zázračné prsia nepovolili ani o milimeter. A tá moc, ktorú nado mnou mala, ma zakaždým naplno rozpálila.

Nepatrila k ženám, ktoré by dlhodobo vytrvali pri jedinom milencovi – veď vydatá už bola. Preto nekomplikovala náš vzťah žiadnymi nárokmi do budúcnosti a ja by som Magdu aj tak nikdy neopustil. Veď človek sa napokon nabaží každej vznosnej večnosti. A manželku, ktorá sa zunuje, môže mať

chlap, našťastie, len jednu – z tohto hľadiska som zarytým odporcom mnohoženstva.

„Čo chcela Kveta?“ Karol ma opäť vyrušil z premýšľania. „Nie som predsa nijaký opičiak a ani v posteli sa žiadna nestá-žovala, tak prečo odišla aj Kveta? Čo stále všetky chcú?“

Kveta – aj tá chcela mňa. Vždy, keď prišla za Karolom do práce, tvárila sa, že chce kúpiť obraz a nenápadne ma vyhľadala. No ničím ma neupútala. Chýbala jej úroveň, istá miera nonšalantnosti, nedostupnosti, skrátka šarmu. V podstate to bola len drahšia radodajka, čo vraj nemala ani dvadsaťpäť. Jasné, ony nikdy nemajú ani dvadsaťpäť – prečo ženám tak hlúpo záleží na veku?! Aj v tom bola Jarka výnimočná.

Pri pohľade na Karolovo zúfalstvo ma vzrušujúco upokojovala možnosť, že hoci som mal včera päťdesiat, stále môžem hociktorú mať. On si skrátka vyberal ženy, ktoré chceli silného chlapa. Vyhľadával také tie typické lovkyně, ktoré potrebovali, aby ich niekto skrotil. Chceli silu. V jeho veku som toto už dávno ovládal. Musel som sa usmiať nad jeho slepotou.

„Čo ťa pobavilo?“ zdvihol Karol obočie dotknuto ako pubertiačka.

„Zle si vyberáš, kamarát! Žene musí byť jasné, kto je pán. Inak sa na teba vykašle...“

* * *

V agentúre zavládol zvyčajný popoludňajší útlm, ako vždy, keď udreli letné horúčavy. V posledných rokoch ich prináša už koniec apríla. A hoci teraz prišli až v máji, človek sa vôbec necíti o nič lepšie. Povolil som si viazanku a pozoroval som, ako slnečné lúče dopadajú na môj prevzácny a nádherný oranžovo-olivový koberec. Akosi ma neuspokojoval fakt, že ho koncom devätnásteho storočia utkali v Ziegleri, ani, že ho ako špeciálnu zákazku pred vyše storočím vyrobili pre nejakého výstredného šľachtica posadnutého Vermeerom. Tento zberateľsky výni-

močne vzácny koberec svojím vzorom presne kopíroval koberec z Vermeerovho obrazu Hodina hudby.

Mirka mi priniesla kávu ako vždy, keď som sedel o pol druhej vo svojej kancelárii a ona nemala školu. Dnes kávu nechala trochu vychladnúť a ponúkla mi aj ľadový čaj.

Sledoval som, ako vošla, a opäť mi pri pohľade na ňu napadla asociácia jej bosých nôh na tomto koberci, pre mňa taká netypická, lebo mňa na pekných ženách fascinuje skôr hrudník. Dnes som sa tu v tom dusne potil ako panik pred prvým skutočným rande, ale pohľad na ňu ma povzbudil a upokojoval zároveň.

Spomenul som si, ako sem za ňu prišla pred mesiacom orodovať Peťova frajerka Alena: „Pán Max,“ neznášam, keď ma synove frajerky oslovujú pán a krstným menom, pripadá mi strašne starý, „Peťo vám už spomínal moju priateľku Mirku, ktorá študuje teóriu umenia. Nemali by ste pre ňu miesto?“

Mirka sa prišla ukázať o týždeň nato, tesne pred obedom. Neisto vošla, vlasy mala strašne ulízané dozadu, oblečená v zúfalom sivom nohavicovom kostýme, o ktorom predpokladala, že sa hodí k pracovnému pohovoru. Žijeme smiešnu dobu, keď sa od pracovníkov očakáva, že sa budú prejavovať bezpohľavne, a ženy si myslia, že vyzerajú sexi v saku. Našťastie si slečna Mirka priniesla výborné odporúčania a ani ten hrozný kostým nemohol zruinovať pohľad na jej očarujúce prsia!

Nechápal som iba jedno: prečo sa môj syn zahadzuje s tou vyžlou Alenou, keď by mohol mať vedľa seba toto rozkošne ambiciózne krv a mlieko. V jeho veku som bol múdrejší a pri prvej príležitosti som si jeho matku poistil.

Možno mi tú kávu nosila Mirka z vďačnosti a možno si ma skrátka vážila. V jej správaní som dlho nerozoznal, ako ma vlastne berie.

„Pán riaditeľ, ak ma už nebudete potrebovať, rada by som teda odišla skôr,“ povedala ticho, keď kladla šálku s kávou a pohár s čajom na vedľajší stolík.

Matne som si spomenul, že mi v týchto dňoch Magda hovorila, že Mirka pôjde dnes na pohreb. „Jasné, samozrejme,“ odvetil som rovnako potichu a odkašľal som si, „jasné, že môžete ísť.“

Rád som sa s ňou rozprával, lebo malo zmysel pozerat' sa na ňu. Moja pritenká sekretárka Gabika, ako aj ostatné tri zamestnankyne, sa napriek snahe nevedeli takto neformálne a pritom elegantne obliecť.

Mieru elegancie a neškrobenosti určovala v agentúre Magda. Vyhovovalo mi to. Magda obliekala aj mňa a mužská časť našich zamestnancov ma napodobňovala. Celé osadenstvo dotváralo netypický, elegantne ležérny a prirodzený, takmer sexi imidž našej firmy. Do istej miery sa stal predvojom neformálnej a pritom vysokej úrovne našich služieb. Prirodzenosť ako uniforma! Magda mávala niekedy zaujímavé nápady.

„Bola to veľmi blízka rodina?“

„Nie. Bol to manžel maminej sesternice, môj ujo, ale z našej strany tam nikto iný nepríde.“

„Mirka, keď už ste sa raz dohodli s mojou ženou, potom sa naozaj nemusíte pýtať ešte aj mňa... Mimochodom, zajtra sa u mňa hneď ráno zastavte. Rád by som si s vami prešiel nové obrazy, čo odpredáva súkromná nitrianska galéria.“

„Zajtra je štvrtok, mám školu. A aj v piatok dopoludnia. Potom už cestujem domov. Štvrtky a piatky mávam preto voľno.“

„Napriek tomu sa tu, prosím vás, zastavte v piatok po škole. Počkám s tým na vás. Okrem toho, Mirka,“ skúmavo som sa na ňu zahľadel, „mali by sme sa definitívne porozprávať o vašom plate. Hoci ste tu iba na polovičný úväzok, prácu odvádzate, ako keby ste tu sedeli desať hodín denne,“ usmial som sa na ňu.

Zmienka o peniazoch vyvolala presne ten úsmev, ktorý jej pred pár dňami zmizol z pier. Chcel som ho znovu vidieť a ubezpečiť sa, že aj ako päťdesiatnik mám tú moc vrátiť jej ho.

Mal som ju.

Mirka si svoje bohaté tmavé vlasy iba letmo zviazala do rozpadávajúceho sa uzla, kým dlhé kvetované letné šaty podčiarkovali jej proporcie. S obrovským fasciklom a na prasknutie plnou študentskou cestovnou taškou cez plece mi mierne zadychčaná pristála medzi dverami. Vo svetle, ktoré v tomto čase dopadá priamo ku dverám, jej cez tenučké šaty až skoro na kožu presvitala jednoduchá bielizeň. Ten obraz ma roznežnil.

„Dobrý deň, pán riaditeľ,“ usmiala sa a za dvere zložila tašku, z ktorej vybrala obal s okuliarmi na čítanie. Potom dosť nešikovne, náhlivými pohybmi poroztrusovala z obrovských dosiek po celom rokovacom stole fotografie diel z nitrianskej galérie.

Celodenná horúčava na nej zanechala zmäkčujúce stopy, vyzerala, akoby ju práve pristihli s milencom a ona sa napochytre obliekla do skrkvaných šiat.

S nebadaným výdychom sa posadila, založila si okuliare a pripravila si poznámkový blok. Znovu sa slabo usmiala, ako skromná premiantka dokonale pripravená na test, no nie celkom istá sama sebou.

Nemôžem jej predsa čumieť na prsia! napomenul som sa a odkašlal som. Prešiel som k oknu stiahnuť žalúzie, aby sme mohli pracovať. Teda, aby som sa ja mohol, pri tých nádherne priesvitných šatách, sústrediť na prácu. Aby na mne nič nezbadala, súčasne som čo najveselšie zakričal krížom cez kanceláriu na sekretárku: „Gabika, srdiečko, prineste nám, prosím, niečo studené na pitie.“ Potom som sa krátko usmial na Mirku a v rozpakoch, ktoré nezmizli, som sa jej takmer opýtal, ako bolo na pohrebe – našťastie som sa spamätal.

Gabika po chvíľke vošla s dvoma veľkými pohármi s minerálkou a ľadom.

„Gabika, môžete ísť domov, dnes vám ďakujem.“

Konečne som sa upokojil, nadýchol som sa a skoro slávnostne som sa obrátil k Mirke: „Slečna Vydalová, rozhodol som sa,

že celú nitriansku záležitosť nechám na vás. Aj za ten krátky čas, čo ste tu, ste dokázali svoje schopnosti, a tak sa nebojím, že nezvládnete to, čo vám navrhujem. Zákazka výnimočne neponáhla, a tak sa na nej môžete veľa naučiť bez toho, aby ste urobili nejakú chybu. Akékoľvek problémy môžete konzultovať priamo so mnou, aj cez mobil. Finančné otázky ohľadne ciest, ako aj všetky ostatné technické veci, ako už viete, s mojou ženou. Spokojná?“

Mirka na mňa pozrela ponad okuliare, široko sa usmiala a poďakovala. Keď zdvihla bradu, zazrel som vo výstrihu okraj podprsenky.

„Tiež vám od tohto dátumu,“ znova som si musel odkašľať, „zvyšujeme plat, akoby ste tu boli riadne zamestnaná. Samozrejme,“ upokojil som sa konečne, „že oficiálne máte stále iba tých päťdesiat percent. Ak sa vám bude dariť, dostanete aj podiel zo zisku z obchodného prípadu. Verím vám, Mirka!“

Keď sme skončili, prijala moju ponuku, že ju odveziem k vlaku – ale až potom, keď som si vymyslel, že aj tak musím ísť do mesta niečo vybaviť. Mirka, rozžiarená z dobrých správ, vystúpila aj s tou obrovskou cestovnou taškou na stanici. Pobádal som, ako veľmi si dáva pozor, aby som si nijaký jej prejav nemohol vysvetliť ako koketovanie. Bola dojímavá v tých svojich čisto pracovných úmysloch a o to viac sexi. To bol úplne nový pocit!

2. kapitola

JÚN

„Prečo mi večne musíš upratovať stôl!“ rozčúlil som sa, keď som sa v ten večer vrátil domov. Chcel som zavolať ešte nejakým partnerom, ktorí pre mňa zháňajú obrazy a sochy, lebo už bol najvyšší čas mať aspoň polovicu predmetov pre náš jesenný aukčný Salón.

„Pretože som na zajtra hľadala adresu partnerov pre jesenný Salón,“ volala zhora nadšene, akoby objavila vesmír. Nemal som rád, keď sa snažila prípadnú hádku zahnať takýmto veselým tónom. „Zobral si domov podklady pre poisťovne. Tak som ich hľadala.“

„A to si nemohla len nadvihnúť papiere a viac sa ničoho nedotýkať? Teraz nič nenájdem!“ zúrila som. Dobre vedela, ako som na svoj stôl citlivý. Či už v kancelárii, alebo doma.

„Všetko mi to spadlo na zem. Keby si si materiály nevrstvil na seba, nič by sa nestalo. Máš si upratať sám. Mimochodom, našla som aj tie podklady, čo potrebuje Karol.“

„Nič si nenašla. Stačilo sa opýtať.“

Neuvedomil som si, že keď som prišiel domov, tak práve vychádzala z kúpeľne. Zišla ku mne po schodoch a ja som náhle zacítil vôňu čerstvo umytej pokožky. Stála predou mnou v novom priesvitnom žltom župane, s uterákom na hlave.

„Magda, ja nepotrebujem mať poriadok. Chcem iba, aby si sa mi nehrabala vo veciach a aby si mi všetko stále nepremiestňovala! Jesenný Salón mám už skoro uzavretý!“

Pozoroval som ju, ako chodí po kuchyni v tom prečudesnom novom župane, ktorý vôbec nič neskrýval. Nemala najhoršiu postavu, ale ten župan? Ani neviem, prečo ma to tak pobúrilo, ale pobúrilo ma to.

„Volal aj grafik. Ak chceme všetko stihnúť, musíme mu podklady odovzdať do budúcej stredy.“

Videl som na jej prsiach, ako jej je zima – malo zmysel kochať sa pohľadom na jeden z tých zázračných detailov jej tela, na oba tie ružové púčiky...

„Nový župan?“

„Vari si nemôžem kúpiť župan?“ usmiala sa koketne. „Je horúco, musela som si kúpiť niečo takéto ľahšie. Páči sa ti?“

Nepáčil sa mi, ale nechcel som jej kaziť náladu. „Vyzerá dobre.“

„Neklam ma, Max,“ usmiala sa, ale teraz už v jej tvári nebolo ani stopy po koketnosti a ja som si uvedomil, že ma len natáho-

vala. „Vidím, že sa ti v tom nepáčim. Len som žartovala. Kúpila som si ho na tú dovolenku do Španielska. Na plavky. Ak sa však nič do pondelka nepohne, nebudeme môcť na tú dovolenku odísť. A Vanda nemôže byť celé leto u môjho otca.“

Španielsko – keby tak bolo pred štrnástimi rokmi! Teraz sa mi nikam nechcelo.

Cítil som sa akosi agresívne a otupene zároveň. Žeby som bol skutočne na tom už tak zle? Ale veď päťdesiatka ešte nie je staroba!

V noci som videl Mirku v priesvitnom žltom župane...

* * *

„Tebe sa tá nová veľmi páči, však?“ natiahol ma nečakane Karol, keď sme popoludní sedeli pri pive u Plešivca.

Bolo prihorúco, a tak som sa rozhodol, že ideme s Karolom „ku klientovi“. Magda firmu zvládne aj sama.

„A tebe sa nepáči?“ otočil som otázku proti nemu.

„No, hovorí sa, že si jej zvýšil plat a prideliť celú zákazku...“

„Každému dávam čo najskôr samostatnú robotu.“

„Hej, ale až po polroku,“ oponoval mi.

„Lenže ona je nielen šikovná, ale jediná z celej agentúry má k tomu aj vzdelanie. Veď ani ty nie si žiadny kunsthistorik, pôvodne si predsa sochár.“

„Ale aj tak sa ti páči,“ nedal sa Karol a utrel si z čela pot. Vyrzil mu, len čo sa poriadne napil.

Keby si nenosil priblblo dlhé bohémske vlasy, nepotil by si sa ako prasa, napadlo mi, no nepovedal som mu nič.

„Vidím to na tebe už nejaký čas,“ zasmial sa šibalsky. „Uznávam, že má úžasné tvary. Nie je to žiadna vycivená modelka. Presne tvoj typ!“

„Nehovorím, že nie je kus,“ priznal som sa, keď už mi videl až do žalúdka. „Ak chceš, daj sa s ňou dokopy. V posteli musí byť úžasná.“